

p
sang om det Dyb, som In-gen bun-der, æg-te Kjærligheds Vid - un - der!

2. De hinanden tro i Døden
For hinanden Livet lod,
Blussende som Aftenrøden
Signes Bur i Lue stod,
Svanesang fra Retterstedet
Hæved sig i Haborskvædet.
3. Rask, I Svende, nøler ikke,
Griber kun i Top mig snart!
Højt i Vejret nu med Strikke,
Hæver mig kun med en Fart!
Sødt det er paa Luftens Bølge,
Favre Brud! dig rask at følge!
4. Hører I det Brag af Luer!
Seer I hist det røde Tag!
Seer I, over Hallens Buer
Vajer Troskabs røde Flag!
Kjærlighed fra Signes Kammer
Blusser ud i gyldne Flammer!

5. O, hvor det mit Hjerter fryder;
Ord du holdt, o Pige sød!
Over Hallen højt det lyder:
Lige tro i Liv og Død!
Hvad som Kvinde sødt du loved,
Som en Helt du holdt og voved!
6. Kjærlighed kan aldrig dølgtes,
Blussende den bryder ud,
Smukt vi ud af Verden følges,
Som en Brudgom med sin Brud,
Aldrig briste, skjønt de brage,
Rosen-Baand fra Ungdomsdage!
7. Held da mig, som vandt i Støvet
Slig en trofast Venne-Viv!
Ensom ikke og bedrøvet
Ender jeg mit Kæmpeliv,
Med en Fylgje som den bedste
Skal jeg Valhals Guder gæste!
N. F. S. Grundtvig.

99. Han tvær over Bænkene hang.

(Dulgt Kjærlighed.)

Allegretto.

Caroline Recke-Madsen.

dolce
1. Han tvær o-ver Bæn-ke - ne hang; hun ly - stig i Dansen sig

svang. Hun leg - te, hun lo med een og med to; hans

Hjerter var nær ved at bri - ste, men det var der in - gen, som vid - ste.

2. Hun gik bag ved Laden den Kvæld,
Han kom for at sige Farvel.
Hun kasted sig ned,
Hun græd og hun græd,
Sit Livshaab det skulde hun miste.
Men det var der ingen, som vidste.

3. Ham Tiden faldt frygtelig lang.
Saa kom han tilbage engang.
— Hun havde det godt;
Hun Fred havde faa't;
Hun tænkte paa ham i det sidste.
Men det var der ingen, som vidste:
Bjørnstjerne Bjørnson.